

La Mami

Direcció: **Laura Herrero Garvín**

Festival de Cinema Llatinoamericà

Països: Mèxic, Espanya (2019)

Fitxa tècnica

Guió Laura Herrero Garvín **Fotografia** Laura Herrero Garvín **Música** Josué Vergara **Durada** 80 min **Gènere** Documental **Llengües** Versió original en espanyol

Sinopsi

Ciutat de Mèxic. Una dona amb un fill malalt necessita feina i s'endinsa al cabaret Barba Azul. Les dones hi ballen i beuen amb els homes que el freqüenten. Però, hi ha un lloc dins d'aquest lloc que té més vida que els seus salons; el lavabo. Allà hi ha Doña Olga, una dona que porta més de 45 anys en el món del cabaret i ara, a canvi de propina, ocupa un lloc especial a l'entrada dels lavabos. Vigila les bosses, s'assegura que sempre hi hagi paper higiènic, però, sobretot, intenta donar suport i cuidar totes les dones que cada nit es cobreixen entre capa i capa de maquillatge per sortir a mostrar el seu millor somriure. (Sensacine)

Crítica

Les històries de vida d'un grup de dones que treballa en un bar de «ficheras» a la Ciutat de Mèxic són el centre d'aquest documental, la protagonista principal de la qual és Doña Olga, «la Mami» en qüestió, la dona que s'encarrega dels lavabos i el vestuari de les noies que hi treballen després d'haver passat diversos anys ella mateixa en l'altre paper. Al cabaret Barba Azul, el vestuari / lavabo és el lloc que funciona per als preparatius i descansos però també com un lloc de distensió i mena de confessionalari. I la «Mami» és la que escolta les penes, alegries i pecats d'aquesta particular congregació de dones.

En un film que poques vegades passa de l'altre costat de la cortina per mostrar la vida «pública» del cabaret -ocasionalment algunes clientes van al lavabo i li disparen a la Mami les seves curioses preguntes-, la relació principal passa per la que ella té amb la Carmen, una dona que ha arribat recentment a treballar al lloc (el seu àlies laboral és Priscilla) ja que té un fill malalt i necessita ajuntar diners per tractar-lo. La dura història de vida de la dona i les anècdotes que va generant durant el seu pas per Barba Azul (moltes lligades a la quantitat d'alcohol que consumeix i els problemes que això li causa) se sumen a circumstàncies i anècdotes que viuen les altres noies que treballen allà.

Aquest espai -del qual el film rarament surt- té una característica de refugi de comprensió i sororitat per a aquestes dones que, tant al bar en si com també en les seves vides quotidianes, s'enfronten a circumstàncies personals complicades o difícils. La càmera d'Herrero se sosté en aquest espai acotat i aconsegueix que siguin els rostres expressius de les dones els que transmetin les emocions. Especialment els de la Carmen i Doña Olga, dues dones en aparença molt diferents (l'una extravertida i conversadora, l'altra més calma i sàvia) però que personifiquen, d'alguna manera, dues versions i etapes d'una similar història.

Diego Lerer - micropsiacine.com